

Feministes, Lesbianes i Trans.
Habitant les World Wide Webs per devenir, ser, viure, compartir i lluitar.
Bàrbara Ramajo Garcia.
Escola Feminista d'Estiu 2013

No podria concebre aquesta EFE13, sense els buscadors d'informació a Internet. Volem saber d'un tema, posem la paraula clau i la màquina ens proposa pàgines i pàgines de materials relacionats per triar i poder documentar allò que volem saber, sense haver d'aixecar-nos de la cadira. Una eina poderosíssima si tenim em compte la dita popular "la informació és poder". Ja sabem, però, que aquesta informació que circula a la xarxa també és "poder" per al sistema capitalista heteropatriarcal, racista i gerontocràtic que gràcies a les noves tecnologies de la informació ha desenvolupat "ulls globalitzats" que cobreixen cada recó de la terra i que enregistren cada conversa, cada mail, cada vídeo, cada esdeveniment i cada persona que circula per les xarxes socials. Així les nostres quotidianitats estan sota aquesta espasa de Damocles, subjectades per/a aquest *Big Brother* sofisticat que ni Orwell hagués imaginat, capaç de controlar globalment les societats "connectades" mitjançant una voluntat solidària orgànica generalitzada i consumista, capaç de fer inesgotables cues i pagar astronòmiques sumes per tal de poder posseir/ser posseïdes per la última tecnologia del mercat.

Internet, ha fet proliferar els feminismes però també ha fet proliferar els masclismes al ciberespai. Remedios Zafra (2010)¹ planteja que tenir accés a les xarxes globals de comunicació 2.0² ha connectat l'espai privat de la cambra pròpia feminista amb l'espai públic, generant un espai biopolític que posa en escena allò que les feministes fa anys que venim dient: que allò privat és públic i polític! Així, Internet, ens permet tenir una connexió directa entre món privat/món públic, actuant de/com a xemeneia per on les violències privades tenen una possibilitat de difusió i sotmetiment a l'empara legal (és en els **espais privats on les violències heteropatriarcales històricament han actuat silenciosament** vers les dones, lesbianes i trans). Aquesta connexió entre la cambra pròpia i la resta del món actua també, com una porta d'entrada de les violències masclistes que transcendeixen l'àmbit del privat. Apareixen, doncs, noves violències vers les dones als ciberespais amb velles formes d'assetjament a les quals les feministes contestem amb iniciatives molt creatives i imaginatives, com ara "El cazador cazado" de l'Alicia Murillo³ i "Feminist Frequency" de l'Annita Sarkeesian⁴.

A l'EFE13, en aquesta quarta edició, hem volgut afegir les nostres veus contestataries amb un **"Prou de Violències: Resistent, Desobedient i Orgullosament Feminista"** en una setmana en que ja han mort 5 dones per violència masclista fruit d'un context escandalosament feminicida⁵ a l'Estat Espanyol.

¹ Zafra, R. "Un cuarto propio conectado. Feminismo y la creación de la esfera público-privada online.

http://www.2-red.net/rzafra/text_rzafra10.pdf

² http://ca.wikipedia.org/wiki/Web_2.0

³ <http://www.pikaramagazine.com/2012/09/7109/>

⁴ <http://www.youtube.com/watch?v=GZAxwsg9J9Q>

⁵ <http://blog.corcases.com/violencia-de-genero-2013/>

Aquestes violències masclistes interconnectades entre la individualitat i les actuacions col·lectives que utilitzen el *trolling*⁶, entre d'altres tècniques d'assetjament, per marcar el ciberespai i posar a ratlla a les ciberfeministes, són una constatació més de la connexió que hi ha entre vides virtuals i vides materials, és a dir, són un símptoma clar que deixa al descobert la ficció de com es perceben les violències vers les dones⁷. Si bé fins ara, s'entenen com quelcom esporàdic i molt vinculat a una violència privada de parella o d'homes propers que es broten de tant en tant, especialment quan les circumstàncies de les relacions de gènere i personals varien i buiden de privilegis aquests homes concrets que no han sabut entomar els nous temps on les dones ja no són el que eren.... Ara, és l'hora d'entendre les violències d'una altra forma, en tant que aquestes noves formes de violència virtual són **violències públiques, realitzades per desconeguts anònims que ataquen lúdica i organitzadament** en esquadrons. No ataquen només a nivell cibernètic, sinó que les seves accions es dirigeixen sobretot a **l'assetjament de dones feministes més enllà de les vides virtuals, és a dir, els morats virtuals tenen impactes violents materials i vulnerabilitzen les vides materials de les feministes**. Aquest canvi de patró maltractador, al meu entendre, demostra que les violències contra les dones tenen, malgrat les heterogeneïtats dels contextos heteropatriarcals i els canvis de les societats, una composició heteropatriarcal estructural.

Un dels elements diferencials d'aquestes noves violències heteropatriarcals, és que els ciberassetjaments per part d'aquests nous exercits de mercenaris masclistes són selectius, és a dir, no es tracta d'una violència contra les dones en general, sinó de violències contra aquelles dones que s'atreveixen a denunciar els masclismes amb què funcionen les xarxes i les subliminals i/o claríssimes formes amb què es reproduïxen les cultures heteropatriarcals. Als ciberespais apareixen unes **violències específiques vers les ciberfeministes** que no són ni esporàdiques, ni fruit de una manca de control per canviar els contextos heteropatriarcals i perdre els homes molts dels seus privilegis masclistes, sinó que són violències sistemàtiques, virals, que s'exerceixen lúdica, per homes molt "normals", per joves que no pertanyen a la generació traumatitzada per les conquestes feministes i que tenen l'objectiu, des de l'anonimat, de fer la vida impossible a nivell virtual i sobretot a nivell material de les ciberfeministes. Així, aquestes **violències cibernètiques són selectives, col·lectives, parteixen de l'àmbit públic virtual i travessen l'àmbit privat material**. Són violències que sintonitzen molt bé amb les lesbofòbies i les transfòbies que s'exerceixen posant l'accent, amb tota la seva cruïda, als àmbits públics, perquè són violències feministòfobes, que obeeixen als desitjos de legitimitats heteropatriarcals de castigar les transgressions que les feministes, les lesbianes i les trans fem en incursionar amb veus i cossos propis els àmbits públics, per tal de **devenir, ser, viure, compartir i lluitar**.

Així, el ciberespai s'ha convertit per a moltes feministes, no només en una plataforma més reivindicativa, organitzativa i de funcionament, sinó en tot **un camp de batalla integral** de respostes i denúncies d'aquests atacs masclistes que tenen lloc tant a les xarxes, com a les quotidianitats materials de les ciberamazones. Alguna, podria

⁶<http://www.feminicidio.net/noticias-de-asesinatos-de-mujeres-en-espana-y-america-latina/redaccion-propia-de-noticias-sobre-violencia-de-genero/3066-trol-machista-moretones-virtuales.html>

⁷ Les violències que patim a les vides materials lesbianes i trans, tenen un component accentual molt més públic, exercit per persones desconegudes, en tant que les lesbofòbies i les transfòbies funcionen públicament com mecanismes legitimadors de violències als àmbits públics en detectar que lesbianes i trans transgredim els àmbits del privat (això no vol dir que no patim violències als àmbits privats).

pensar que aquestes lluites i les contestacions polítiques que es donen al ciberespai i a les cases materials de les ciberfeministes, són anècdotes aïllades i poc rellevants, però, només cal fer una ullada a les xarxes socials per veure la frenètica activitat i l'èxit de suport i difusió dels ciberfeminismes, amb iniciatives col·lectives que com Memes Feministes⁸ planten cara, dia a dia, en/des de les vides virtuals i en/des de les materials.

Podríem dir que en aquestes tecnocràcies globalitzades, les vides virtuals i les vides materials, en realitat, difuminen les seves fronteres i es simbiotitzen en un mateix cos social ciborg, en tant que aquests “*ulls' disponibles a les modernes ciències tecnològiques fan pols qualsevol idea de visió passiva. Aquests artefactes protètics ens ensenyen que tots els ulls, inclosos els nostres, son sistemes de percepció actius que construeixen traduccions i formes específiques de veure*” (Haraway, 1995:13)⁹. Així cossos socials físics i virtuals, individuals i col·lectius, esdevenen cossos ciborgs i/on els “poders” de les ciències s'infiltra biomecànicament a les vides “connectades”, com tecnologies de control social que s'alimenten de classificar i farcir perfils útils psicològics, econòmics i polítics...; un festí de dades i estadístiques que analitzen les xarxes de contactes, mesuren les viralitats i gairebé podem dir que, gràcies a Internet, els grans bancs d'informació, que no sabem ni qui són, ni on es localitzen geogràfica i políticament, ho saben gairebé tot de cadascuna de nosaltres. Això és quelcom que ens ha de preocupar i que cal no perdre de vista, però, d'altra banda, aquestes vides ciborg, des de les subjectivitats que interroguen les heteronormativitats, també s'enriqueixen, s'empoderen, s'organitzen, es mobilitzen i amplifiquen les trobades i contestacions de les feministes, lesbianes i trans que es donen en/entre les continuïtats de les vides materials i virtuals.

Però, si les vides materials i virtuals són continues i sinèrgiques, és a dir, no existeixen fronteres que les facin quelcom incompatible i clarament diferenciable, sinó que **les vides virtuals formen part de les vides materials i quan es forma part d'aquest cos social ciborg connectat, les vides materials formen part de les vides virtuals**, hi continua havent un diferencial confús i difús entre materialitat i virtualitat que actua amb dinàmiques pròpies i efectes inesperats.

A l'EFE12 ens varem preguntar quanta responsabilitat té l'efecte inesperat i, sembla ser, irreconciliable del diferencial entre diners virtuals i diners materials a l'enginyeria i arquitectura d'aquesta crisi (?), en aquesta EFE13 proposo preguntar-nos sobre “l'efecte inesperat” de la proliferació, exponencialització, amplificació, interconnexió, organització, contestació i rebel·lions feministes, sobre com vivim i utilitzem les dones, lesbianes i trans aquestes perfusions que es donen entre vides materials/virtuals ciborgfeministes.

Recordem que precisament degut a la no corporalitat de la xarxa i l'anonimat de l'agència política cibernètica, capaç de crear avatars que no tenen res a veure amb la vida “real”, als anys 90, es proclamava la inexistència e impossibilitat articular un subjecte feminista encarnat en el concepte “dona”, i consegüentment, la ineficàcia de

⁸ <http://memesfeministas.wordpress.com/>

⁹ Traducció lliure al català. Haraway, D. J. “Conocimientos situados: la cuestión científica en el feminismo y el privilegio de la perspectiva parcial”. *Ciencia, Ciborgs y Mujeres. La invención de la naturaleza*. Cátedra, 1995 <http://es.scribd.com/doc/49289959/Haraway-Conocimientos-situados-Digital>

l'agència política feminista encarnada en grups de dones que donessin cos polític i social al **moviment feminista autònom** (espai polític i vital habitat només de/per “dones”, sigui quin sigui el significat d'aquest concepte segons els *coneixements situats* i les *localitzacions limitades* (Haraway, 1995) com a moviment social internacionalitzat.

Al meu entendre, la utilització de les xarxes globals d'informació per part de les feministes ha tingut l'efecte inesperat contrari, és a dir, **ha refermat l'autonomia de les feministes, de lesbianes i de trans, a nivell individual i a nivell col·lectiu**, a nivell internacional i a nivell local, en servir com a eina globalitzadora de resistències, com a mitjà per compartir experiències, com a mirall, intercanviador i acumulador de sabers i fers feministes que generen debats plurals. La globalització d'aquests debats no vol dir la colonització dels mateixos per un sol centre de poder generador de un sol tipus de discurs feminista, si no que gràcies a l'autoreplicació feminista cibernètica autogenerada, les veus feministes sorgeixen des de les habitacions pròpies de cadascuna de (nos)altres. Un **(nos)altres que sempre ha estat compositivament plural** i que Internet té la capacitat d'alliberar del segrest de la imatge pública heterocentrada, blanca i burgesa i obrera¹⁰ que s'exerceix a molts dels discursos públics feministes. És a dir, de la mateixa manera que Internet ha alliberat la informació del control regulador de les agències (des)informatives (Reuters, EFE...), també ha alliberat les imatges públiques feministes en fer proliferar les difusions que parlen per boca pròpia.

Així doncs, les feministes, ja no necessitem dels mitjans de comunicació que enregistren i retransmeten les nostres accions/opinions, ara tenim accés directe i sense filtres a una audiència globalitzada on podem dir la nostra, en directe i en diferit, des de qualsevol terminal informàtica, en grup o en solitari, a ciutat, a poble, o des de qualsevol geografia satel·litzada. I això és exactament el que està passant! Internet ens ha dotat d'una **autonomia descentralitzada de projecció d'imatge pública i de participació plural, activa i directa** d'aquelles parts dels cossos feministes que habitualment queden replegades i només s'exposen a les cambres privades (habitacions pròpies) dels feminismes com a moviment polític i social¹¹. Així, la imatge pública dels feminismes ja no depèn, exclusivament, ni dels mitjans de comunicació “mass media”, ni de la centralitat visual i discursiva digerible pel sistema heteronormatiu. **Eliminant aquestes dues dependències**, els cossos públics dels feminismes proliferen ciborgèticament amb una viralitat d'imatges i discursos, altament (re)productiva i difícilment controlable, tant a les vides materials com a les cibernètiques.

Gràcies a Internet i a les facilitats d'accessibilitat i participació de les versions 2.0, **l'autonomia feminista ha adquirit nous matisos**: no només no ha acabat amb la

¹⁰ Recordem que la història dels feminismes de l'Estat Espanyol, especialment a partir de les Jornades Estatals de 1979, ha estat vertebrada per dones, feministes, lesbianes i de classe obrera i això no ha impedit, sobre tot a aquestes últimes dècades, tenir una imatge pública homogènia heterocentrada i paia que fugís dels estigmes que des de sempre han acompanyat a les feministes: *“El feminismo se ha querido presentar en décadas recientes como una teoría pasada de moda, que tuvo su momento estelar en el Estado español durante la Transición, pero que ya no tiene sentido para las mujeres jóvenes una vez conseguidos determinados logros. Es vital que sigamos recordando que cuando luchábamos por esos logros las feministas tampoco teníamos una gran reputación: se nos tachaba de locas, de feas, de marimachos, de prostitutas y de desunir a la clase obrera, pues las izquierdas y las derechas generalmente han sido muy parecidas en su misoginia y homofobia”* (Belbel Bullejos, M. J. i M., 2010) http://www.revistapueblos.org/old/spip.php?page=imprimir_articulo&id_articulo=1864

¹¹ Per una panoràmica d'aquestes veus pròpies us recomano l'Article de l'Anna Burgos i Yendéh R. Martínez <http://www.pikaramagazine.com/2013/05/luchas-emergentes-en-red-feminismos-2-0/>

autonomia pròpia del moviment de “dones” com es proclamava als 90 degut a la falta de materialitat d’un subjecte concret i real darrera l’activitat cibernètica, sinò que **ha reforçat aquesta autonomia** amb la proliferació de xarxes de comunicació, activismes, (auto)representacions i discursos feministes a les webs i blogs, que són la perllongació protèsica de feministes encarnades materialment en les identitats polítiques de dones, lesbianes i trans que hem reconegut en les noves tecnologies de la informació un llenguatge que forma part de la història de molts feminismes: **teixir teranyines de relacions socials i fer xarxes de contactes feministes**¹² per parlar amb llengua pròpia. **Hem adquirit així doble autonomia:** la dels controls informatius formals i la de les centralitats discursives que es donen degut al control uniformat de les imatges/veus públiques feministes.

Però, créixer en autonomies i espais polítics feministes descentralitzats i atomitzats, no vol dir desempallegar-se de les relacions de poder i control que es donen a la posada en escena dels feminismes, la premsa mediàtica formal globalitzada continua mediatitzant quines són les veus feministes que promou i quines calla¹³. Si cerquem a Internet la paraula “feministes”, la representació icònica de les “dones blanques heterocentrades” segueix colonitzant les pluralitats compositives ciborgètiques de les feministes. Només cal fer una ullada a les imatges i continguts de la cerca cibernètica de “lesbianes” per veure que la representació d’aquesta categoria està altament vinculada en allò que Paloma Ruiz Román (2012) anomena “Una pornografia de ellas sin ellas”¹⁴. És a dir, la representació cibernètica de la paraula “lesbiana” és una representació segrestada per la heterosexualitat normativa que, per si sola, no deixa espai a una càrrega semàntica política contestatària a no ser que “lesbiana” s’acompanyi de “feminista” o de “gai”. Tot i així, Internet ha suposat, especialment per a “lesbianes” i “trans”, una plataforma de lluites polítiques reivindicatives, un punt de trobada i d’intercanvi d’experiències, i sobretot, la possibilitat d’existir en una habitació pròpia connectada amb altres llocs del món i amb d’altres que viuen situacions/cossos/identitats semblants, i per tant, la possibilitat d’existir ciborgèticament, és a dir, tant a les vides virtuals com a les materials.

A vegades, des d’alguns feminismes, hi ha hagut certa tendència a menysprear les webs de contactes de lesbianes i trans¹⁵, però, cal recordar que la proliferació de webs i blogs a l’estil magazine on els contactes són una part rellevant, són espais d’habitabilitat social ciborgètica important, en tant que en un món globalitzat on lesbofòbies i transfòbies se sustenten sovint en lleis repressores que impedeixen devenir, ser i habitar una vida vivible. Aquests portals, doncs, esdevenen oasis vitals que permeten contactar, reconèixer, opinar, devenir, créixer i intercanviar experiències i

¹² La teranyina és un símbol de molts feminismes, va ser el símbol de lluita Greenham Common en 1981: <http://www.yourgreenham.co.uk/#bringing> i és el nom de la publicació de la Xarxa Feminista: <http://www.xarxafeminista.org/col%c2%b7leccio-teranyina>

¹³ Moltes de nosaltres ens preguntem si les de FEMEN no fossin tan barbies, caucàsiques i heterocentrades, si tindrien el mateix ressò mediàtic internacional per part de la premsa formal, moltes, ens preguntem si les mateixes accions que admiro i reconec el valor i efectivitat de l’acció directa al cor dels poders heteropatriarcal, si aquestes accions fossin emprades per cossos nus no reconeguts com femenins, per dones grasses, velles i majoritàriament no blanques, si la premsa formal esventaria com notícia internacional aquestes accions directes feministes amb la mateixa alegria i reverberació que ho fa amb las barbies heterocentrades de FEMEN.

¹⁴ Ruiz Román, P. “Una pornografía de ellas sin ellas: la representación de la sexualidad lesbiana en Internet”. *Intersecciones: cuerpos y sexualidades en la encrucijada*. (ed.) Platero, R. L. Bellaterra, 2012

¹⁵ Per exemple <http://lesbonet.es/> i http://www.carlaantonelli.com/amigas_de_internet_carla_antonel.htm

per tant, són espais fonamentals d'habitabilitat existencial i política. Aquestes webs i blogs, funcionen com a referencial existencial a nivell globalitzat de forma múltiple i atomitzada, i per tant, **generen cultures lesbianes i trans** plurals i diverses, on les intervencions expressament reivindicatives poden ser presents¹⁶ o absents. Però, fins i tot amb les absències, aquestes habitacions pròpies ciborgètiques, pel sol fet de ser creades i tenir activitat (auto)representativa, en principi lúdica, personal i existencial, han de ser interpretades també com a **espais polítics d'habitabilitat social, on es pot devenir, ser, viure, compartir i lluitar com lesbianes i trans.**

D'altra banda, malgrat que les feministes portem anys debatent com descolonitzar els discursos feministes per tal de fer emergir a l'escena pública la heterogeneïtat dels cossos plurals dels feminismes i malgrat l'autonomia i descentralització dels discursos feministes que proporcionen les vides ciborgètiques, sembla ser que **continuem exercint tendències "universalitzadores" dels discursos que colonitzen als feminismes latents a l'escena pública, però, des de sempre patents a les realitats compositives dels feminismes fora d'escena.**

Un exemple d'aquestes tendències colonitzadores la tenim en el cas de l'Amina Tyler, l'activista tunisina de FEMEN que amb la seva foto visualment impactant amb el lema escrit al cos "el meu cos em pertany i no representa l'honor de ningú", va revolucionar no només Tunísia, sinó totes les xarxes socials i les premses internacionals formals. No vull entrar aquí en detall de tota la història, perquè és quelcom que encara té activitat volcànica¹⁷ i relatar els fets i el que penso de cada pas, monopolitzaria aquesta aportació. Però sí que vull posar d'exemple com a aspecte colonitzador, no l'acció de l'Amina Tyler que prou li ha afectat la vida, tal i com explica via Skipe¹⁸, la *topless yihad* de FEMEN amb les respostes generades per les Muslim Women Against Femen i la carta de la Inna Shevchenko, líder ucraïniana de FEMEN¹⁹. És evident que aquesta campanya de FEMEN té un component de discurs colonitzador, igual que és evident que FEMEN són unes heterocentrades²⁰. Però no és aquest el tipus de discurs colonitzador que vull criticar, doncs és prou evident i ja ha tingut prolífiques respostes²¹, vull fer atenció en un tipus de discurs colonitzador que es dona des de la contestació als discursos colonials i posar sota sospita el grau de responsabilitat de com percebem els discursos colonials i de com reaccionem amb contradiscursos que, al meu entendre, operen amb el mateix principi colonial.

A la meva experiència vital feminista comparteixo espais amb moltes feministes que de forma individual o en grup, tenen actituds i reaccions, més o menys, heterocentrades, racistes, lesbòfobes, butchòfobes, classistes, gerontocràtiques. Penso que no només no he conegut una sola feminista que tingui totes les qualitats per poder ser una "feminista autèntica", sinó que jo mateixa, lesbiana, feminista, butch, independentista, d'esquerres i trajectòria vital antisistema capitalista heteropatriarcal,

¹⁶ Pàgines com "dos manzanas" posen més l'accent a la reivindicació política dels moviments GLBT <http://www.dosmanzanas.com/informacion>

¹⁷ <http://www.elcorreo.com/vizcaya/v/20130529/sociedad/tunez-juzgara-feminista-amina-20130529.html>

¹⁸ http://www.huffingtonpost.co.uk/2013/04/15/amina-tyler-topless-tunisian-protester-femen-beaten-kidnapped-drugged-family_n_3083803.html

¹⁹ http://www.huffingtonpost.co.uk/2013/04/08/inna-shevchenko-muslim-women-femens-open-letter-amina-tyler-topless-jihad_n_3035439.html

²⁰ <http://www.hoy.es/v/20130331/sociedad/feminista-significa-tener-barba-20130331.html>

²¹ <http://www.redmusulmanas.com/comunicado-de-red-musulmanas-pechos-y-fatuas>

racista i gerontocràtic, l'he cagat a la meua vida moltes vegades amb exercicis de poder que em mediatitzen. És a dir, la pluralitat dels feminismes està precisament en aquesta conjunció de “coneixements situats” a nivell local que contextualitzen les realitats de cadascuna de nosaltres i de les nostres accions col·lectives i individuals, (auto)criticables, (auto)interrogables, i molt, molt (auto)millorables. El que vull dir és que és impossible aspirar a feminismes que siguin “impol·lutament complets” perquè seria negar com operen els poders a través de les seves resistències.

Així, podem criticar les cagades colonials de FEMEN esventades per una premsa sensacionalista obsessionada amb els pits de l'Amina Tyler com a titular, però, no podem acusar-les amb/des dels nostres estàndards feministes de que són “antifeministes”. Qui es pot considerar “verdadera” feminista? No és aquesta operació de centralitat d'(auto)legitimació feminista discursiva una colonització del discurs feminista (auto)considerat i (auto)promulgat com “autèntic”? Quan les de FEMEN es juguen les vides contra la pornografia a Ucraïna, jo que sóc propornogràfica lesbianafeminista... sé alguna cosa de les quotidianitats, història i contextos ucraïnians? Em puc posar a menysprear el conjunt de la seva feina, simplement perquè les feministes catalanes, espanyoles, europees, americanes i d'altres part del món... portem dècades amb els debats pornogràfics en els feminismes? Com és que ens oblidem de l'Amina? Hem de deixar de donar-li suport perquè pertany a una organització que cada vegada que obre la boca, a nivell internacional, la caga?²² Com és que ens podem sentir culpables per gaudir amb les fotos de les activistes de FEMEN, l'Amina inclosa, o de veure-les córrer als vídeos de les seves valentes, meritòries i impactants accions públiques? Com és que gairebé vetem la imatge de l'Amina al cartell de l'EFE13, no sigui que en utilitzar-la es sospiti que som colonialistes? De veritat cal ser una feminista 10 per poder guanyar-se el reconeixement internacional de feminista? Existeix tal cosa? I si no existeix, per què en comptes de centrar les crítiques en els discursos colonials, critiquem i invalidem tota la trajectòria política de FEMEN? Per què les xarxes socials feministes catalanes han emmudit respecte l'Amina Tyler, però, estan enfervorides amb les de FEMEN? Potser les vides ciborgètiques faciliten més la velocitat amb què podem actuar colonialment i per això, entrem en paràlisi, fins que alguna (re)coneguda respira a la xarxa i ens dona el camí per on opinar? Tenim por a les xarxes socials feministes de ser políticament incorrectes? Hi ha correccions polítiques a les polítiques insurrectes?

Totes aquestes preguntes i moltes més que se'ns puguin ocórrer, voldria plantejar-les com una forma més d'intervenir a l'EFE 13, sense ànim de colonitzar amb la meua òptica els debats proposats al dossier²³, doncs, un dels propòsits d'aquest espai feminista com és l'EFE, és precisament donar una habitació pròpia ciborgètica on poder compartir opinions, coneixements i fer circular les pluralitats feministes en totes les geometries possibles dels sabers, tal i com sabem fer: teixint i connectant teranyines de vides liles resistents, desobedients i orgullosament feministes.

Bona Escola Feminista d'Estiu 2013!

²² Tal i com fa Beatriz Gimeno, jo també em pregunto: ¿Por qué nadie está con ellas? <http://www.pikaramagazine.com/2013/04/femen-%C2%BFpor-que-nadie-esta-con-ellas/#more-10579>

²³ <http://www.xarxafeminista.org/wp-content/uploads/2013/04/Dossier-EFE-2013.pdf>